

Împărțeala

Alecu Donici

Având tovărășie
La o negustorie,
Câțiva prieteni pe viață

Au câștigat mulțime de bani gheață.
Și adunându-se la casa lor obștească
S-au apucat folosul să-mpărțească.

(Dar sunt cam rare împărțele
Fără gălceve sau smintele.)

Și-ai mei prieteni buni, câștigul împărțind,
S-au întărtat la sfadă.
Când, iată! deodată,

Aud strigând:
- Săriți! săriți! foc! casa arde!
- Lăsați și ne vom socoti pe urmă;
Dar trebuie să știți că mie mi se cade

Din cea de față sumă
O mie încă și mai bine,

Au zis dintre tovarăși unul.
- Iar mie în tot bunul
Vro două mi se vine,

Le zise lor un alt.
- Aidem însă! - Ba stați,
Și dreaptă partea mea îmi dați,

Strigară celalalt.
- Da pentru ce? Și cum?

Sfădindu-se așa, prietenii văd fum
Cu pălălaie-n casă,
Și neputând să iasă,
Au ars ei toți, cu bani, cu tot.

Aici a zice pot:
Că la un rău obștesc, când cere trebuința
Ca să-l întâmpinăm puind unit silința;

Adeseori pierim obștește,
Când fieștecare
Strigând cu gură mare,

La interesul său în parte ațintește.